

dragan babiĆ pećko

kišobran

pjesme

kišobran:

grabovina -----	2
nebo plavo -----	21
kišobran -----	34
zaklonjen mišljenjem -----	51
prazna cesta -----	61

GRABOVINA

URLIK

Stih koji osjećam
nikad neću reći
uvijek nešto drugo
izroni iz tame

urlik jedini
usamljen i iskren
jadan iz duše
pogrbljen i mali

LANCI

Ovdje

Kuće naše čuvaju nas
i od pogleda i od vjetrova

Ono znamo što nas je promašilo.
Rano ranimo, uvečer večeramo,
nemamo kad varati sebe;
ne smijemo se na tuđe
to nikog ne diže

sretan zna ustaviti vraga
bogat mu i kum

Sada

U svojoj je kući ovdje samo kiša.
Hladnom noći prostruji jos hladnija
istina, pa bude toplije: nema te prošlosti
koja ne izgleda kao ono što će biti

Uvijek

Obilazi znani kraj, Vedri Oblak:
i šta dati praznoj nadi;
da to zvati ozdo zna, zaplakati!
što niko neće njihovo je,
a mene su

ili žedni tjerali
ili siti ne vidjeli

GDJE SU

Ne čuti ako si vidio
one što su svoji

bez površne sudbine
jecaža i odlaska

To jeste protiv tajne,
glupe moći:
moglo bi se čuti
koliko su drugi
mi

Gdje su?
Nikli i ne stide se
govoreći
ni čuteci

ČEZNJA

Dočekuje li to mašuci vjetrovit grab
ili tornjevi na plač nagone
- budim se ispraćen iz muzike

Ono čega nema nikad neće biti;
bojim se neće nikud grmlje, iz sna

To jeste nemoć
kad sjećanje mora razdvajati boje
na sadašnjem svjetlu
i ne može se bez odjeka
otkriti beznađe u želji

PRED VRATIMA

Grozne su želje
to su odluke koje nisu dobre odluke

Žmuri se nad dolinom rodnom
i ono što priziva se nije ono što se uviđa
već prazan dokaz o nepostojanju potpunog

To sam oduvijek htio:
postati nepostojanje, izbjeći bježanje,
saznati neznanje;
svega drugog odavno nema - otud idem

Zato sada
pred većim od najvećeg prostora
vratima
ne želeći ništa
to želim

U brdima grabova
livadama kamenja
tugama cesta

noći miruju
ne smetaju kuće
tihim bojama
skorog jutra

STIGOH

Stigoh pod stablo iz svoga sjećanja;
sa kamena kojeg prije nije bilo
ugledah mjesto sa kojeg gledalo je ono;

željeh upiti svaki znak
da nisam više nasamo sa krvlju
koja čeka kao što čeka kamenje;

vidjeh nebo iznad Hrasta plavi se
ne da bismo njime određivali beskraj
nego se plavi.

I zato što više nisam onaj koji odlazi
nisam više ni onaj koji se ne sjeća.

PROLJEĆE

Evo proljeća
ko ga se ne sjeća!
Mnogim zelenilom i cvrkutom
sva odjednom pokazuju se
nestrpljivoj svjetini.

Lijepo je to
biti proljeće,
jer ko sumnja u radost,
i svi znaju, gledaju u jačeg
čak i vrapci
kojih jučer nije bilo

.

Noću zori mrak
kao da u crnju od sebe liježe dolinu
s njome srasta

Ujutro skoči i nestane poput oblaka
grmeći nečujno, bolno
ko viđen vrag

Možda se tome
smije sunce?

KAMENI KRAJ

Ovdje gdje tamniji postajem, gdje svjetlost pijem
gdje ne tražim;
ovdje gdje se ne nadam
- našao sam More

suvim orahom
valovi
pronose vijesti

I što se tu dogodilo, nije se dogodilo;
otkud krenulo se, još se nije krenulo;
tu gdje se nije, najviše nas ima

I koliko se zaroni i izroni
živi bol
čistog postojanja;

između dva spavanja
vodi se beznačajan
razgovor

SAMOĆA ZIMI

U zavjetrini vjetri uspavali već lišće;
jasnoća sivila bez sjena - kiša rastužuje
sivo pruće u saksiji
od lišaja i kamenja

kao da je kamenje pustilo svoje slutnje
koje sa vrevom proljeća
pohoditi znaju zimsku noć

kad strpljenje čeznji
toplijim prikazuje dah
ona je kao nada što pred odajom
stražari

Uzdišu zimski dimnjaci.
Dočekuje kišu spreman žar.
Ususret slobodi pogled bježi.

Zna, čekaće ga
u panju sjekira
i lampa u prozoru.

RUŠEVINA

Tuda još prolaze.
Kuda se pitati ulazilo
zaviruje kiša.

Ima svoje beskućne, spominju je
u tuđim podnožjima zgrada
i pismima o sreći nekad

I dalje onaj čuva stav
prema buri
prema vatri

Sad je tu kao putokaz
i tačno je, ne smije se kao prije,
a ima i novo ime

STARAC

Nema ga ko je toliko tu
pa ne zna se otkad ćute
razgranate uši;
možda još se nada
iz pamćenja
onome što poljubi zrno
i tu, kraj vode, poželi:
netaknut ostari

A šta je ispratio lišća!
Neponovljivost zna:
tumačio je vjetrove daleke razgovore.
Iako nikad upitan, pamti: složio je
dosta lasta uz gavrane

I ko vidi pitati ne mora;
jednom sam, drugi put strašan,
a ja kažem mudar
- potrajaće jos sačuva li
poljubac
u sebi

jer nema Riječi, niti Glasa
za tu ljubav široku
nepomičnu

PROTIVNIK

Neću sjesti među oprezne i iskusne.
Nisam mislio na posljedice.
Uputnija jeste od znatiželje sumnja.

Negdje je između osobenosti
i navike umirivanja uzimanjem
živosti od grešaka, taj ćutljiv strah

Obilazio sam ispod prozora
tražio vrata sigurnosti
način kako opstati

Sve dalje su kuće i sve kraće želje.
Odjeci smijeha doleću i padaju pred moje noge,
u vatru, kao drvene ptice

NE POSTOJI

Beznačajan, besciljan, neprimjećen;
uvrijeđen, nekoristan,
bijedan;
poliven sumnjom, iznenađen
nepojašnjenom osudom;
siromašan
odbačen
ravnodušan

ne postoji magarac

KIŠA

Bez muzike
i u njoj plača

snuždeno stablo
ispod žica
mrzovoljno čeka

obuhvaća me
kao što sjenu
otkrije svjetlost

Podigne li se ovaj zastor
nebo će pred mrak
namignuti

ŽEĐ

Ko i trava, čekao sam kišu
između kamenja žednoj suzi
obećavao rasplet

Siromašni znaci neba zamiraše
u brujanju zaluđenih muha
- sve je žući mir

Ideja uzaludnosti nije drukčija
od vapaja
što pokazuje svakom strah

TRI JABLANA

Bila su dva.

Možda neko pamti i sva tri.

Danas tamo samo Brza rijeka uzaludno pokušava u virovima utapati listove. Nema više jablana.

Zato je tu teško doći.

Nešto je tiši sad šum kiše, bučnija voda, slobodniji vjetar, tamnije sjećanje - jasnije vrijeme.

Onaj što ne shvaća sudbinu te tajne ne zna ništa o preseljenju u apstrakciju, života.

Ono što ostalo je stvarno jeste Brza rijeka; ona ne zna da njome još plivaju oni što nisu vidjeli da jablana nema.

NEBO PLAVO

PISMO

Dosađujemo se na hladnijoj obali
ljeta, gdje ne pale značenja
grmove nepoznanica između riječi

i ne ustavljaju štapanje štire dosjetke;
katkad ustuknemo opazivši brda, stijenje
- i da je listala lipa

Otišla je kvragu prošlost
obasjavši svoje grijehe;
i ova voda ispunjava sebi želju
večeras biće more

I dalje mi ovdje mrštimo se
nad kamenjem koje nas prepoznaje
a tamo gdje sreću se rijeke, žubori,
il ne zna se šta je rijeka

Kada nas i popodne ostavi, ostajemo sami,
napušteni i od tuge, sretni; nismo kao neki,
potrošili i razdali dan

koji još uvijek, tvrdim nastojanjem ćutanja,
sja, kako ne bi govor zasmetao potrebi
da stvarnost ostane gdje jeste

POSLIJE RATA

Sreća je što se ne srećemo
nekad visoki odredjivamo druge
nebesku uru navijamo sebi za podne

Sada smo
čuvar dalekovoda u pustinji
i svjetioničar
na nejasnim zadacima sami lažemo
o prošlosti sami pijemo svoj zanos
svako sam

Dan svaki smiruje lažna pretpostavka:
kada bi se srele vjerne naše istine
izvršili bismo svoj dug prema njima

Počinjemo vjerovati nadi
da je nada
štedeci vrijeme praznu prošlost
ispunismo čekanjem

I sve izgleda kao da se vraćamo
u život
opet i sami
ko i prije rata

NA SJEVERU

Oko sebe obazirah se tim ulicama kroz široka
osvjetljena okna-samo ljudi, nad knjigom
nad ručkom, omeđeni jedino stolom.

Ispružen beskraj mora obala je zaustavljala pred
hladnim oblacima - pustah pjenu valova među misli
ipak strme da bi prigrile takvu sreću.

I sad vidim tu slobodu otoka, mir otključanih vrata
zato što stranaca
nema

SPAVANJE

Mogu sve što želim, ako želim to što mogu;
oprosti mi što više ne zamišljam
Nestali grad

Osjećam kako mogu, a ne želim, ispuniti želju
koju osjećam - moći držati se zakona
bezosjećajnog kao sat

Unutar granice straha igram dopušten pokret
govorim, umjesto da odlazim - dolazim
varajući vrijeme mjestom

Ničega hladnijeg od ugašenosti nema dok ne krene
trava; dočekavši pobjedu pobijedih i ne čekavši
- nema kraja koji nije izvor hladan

Moja istina
spava u meni
a ja sam njezin san

POČETAK

Svijet čovjekov
i od njega samog tužniji
djelo je, uhodi tvorca svog

Otima se, gnijevan, zbacuje sudbinu,
želi
biti bolji

I čovjek je ko u boci brod
osluškuje i sanja
u daljini tuli brat
možda otac?

Radosti i brižnih uzdaha
nije bilo u početku
dođu sa saznanjem:
izdignu se značenja nad bolom
prve bitnosti.

Mirne
i dobre su
ruke

ćutljive
nose
drhte

Nađe desna
u lijevoj mir
dok prsti ne prenu se

iz sna, uzbuđeni
novom mišlju
boljim svijetom

Kroz najčišću svjetlost
krenu tražeć ostvarenje
i vrate se

mirne i dobre
tihe
kao grane

Nečujno gori i bezdimno, sputana strast
življe one istine, ali gori
šta drugo lijepo biti može

Odbranio sam se mirno promatrajući
tugu prirode
i njome srođen uspio osjetiti

ne-svoju bol nepoznatih duša, bučnu i ludu
- plamen najživlji;
nemoćan propustiti najmanji njihov zov

hrabar među zauzdanima
mislio sam
kako istina ne može grmjeti

Milost to je čudna
što jos neprobuđenom kajanju
osjecaj daje dirljiv:

možeš, ali ipak nemoj
prepoznati i odagnati
kao dalek otok u ništavilu
svoje srce

Dovoljno daleko sam
razumijem strah

Iz treperavog predsoblja od vrata i vjetra
uđoh u osunčanu baštu

Stale ljutnje
i sive sumnje
očaj
i djetinjstvo

PRAZNINA

Ko tmurna zrna pijeska
riječi su

ni zrake
koja bi se odbila

Oči broje nebom
plavlje tuge

Čega naći u nemanju
izmisliti novu boju

Šta ćuti
kad ništa ne govori

i ne dira
a kao da će planuti

To je ta obala
sa koje šareni se život

Kakva blagost
nezahtjevane predaje

PRIJE NO ŠTO SVANE

Lišće još se drži
vjetar diže samo uspomene
na pragu noć kao vrata

Mrak nade slabe jede
od tih snova buja
kao poruka što predugo stiže

Ko leptiri hrle svjetlu misli
iz pomrčine
spasiće se dajući sebe

neće čekati dan

PAZI

Čuvaj se trenutaka, u potoku kad umjesto mozaika
skrušenih kamenčića uspravan vidiš svoj kip
i od svih, samo onu, jednu javu

zato što i jeste dosta čekanja, vrijeme je,
zbilja čas,
za događaj istinit, dobar

Čuvaj se kad siguran si,
kad srce sriče ti hvalospjev - tvoje je,
neće reći počuj moju šutnju

Čuvaj se trenutaka slabih
jasne snage, čuvaj se onoga koji olako pomisliš
da jesi

KIŠOBRAŇ

Šta će lanjska trava u ovom proljeću?
Kao šeširina grdi svečanost.

Stiže novo nemoćnije lišće
trajat neće

Je li počast znati ovo?
Hrabro je dići čelo nad prolaznošću,
ćutati,
mudriji za jedan tren?

Kada ne bi pomrčinu neba
prekidali sjevajući
bolni bičevi

šta bi svjetlo
sili bilo?

Ogorčenost nad ukinutom srećom,
dobar vidik kad vojske su spremne,
kišobran ubici.

LUTANJE

Opet nemam sebe; smiješan je namršteni autobus;
ovo jutro ne postoji, nije pridodano vremenu. Nema
živih u čekalištu na ponovljivost sjećanja.

Slobodan u zamišljanju mijenjam lišće u skladu sa
drvoredom one godine u koju ponovno izlazim.

I čekam.

Niko ne dolazi.

I to je ostalo isto.

JOŠ ŽELIMO

Nije na zadovoljstvo riješen nijedan sukob;
Put ka pravdi još je uvijek ne-stvarna
ne-putanja;
je li bar odmakla se laž od svoje svakom jasne
prilike?

Stojimo. Ne-bliski. Sebi mrski.
Sa tuđih, teški, čitamo lica:
nema saznanja, nikakvih znakova.

I dalje želimo isto što su htjeli i oni koji krenuše
- tražimo put,
još uvijek sve ponavlja se.

Raduju se samo nove nade.
Oni što su napustili krug javljaju
kako i tamo su zaključana svjetla.

KIŠOBRAN

Zastava ponosna nad tamnim vinogradom

Zemlji koja privila je sve
jedino on još dodvorava se,
traži način

I kakvu bi drukčiju, taj svod na štapu,
pronašao laž: kad plače se
on štiti glave, od nelagode

GOVOR

Onako kako je život provirio u sliku
svijest je ugazila tamu;
kao moguća istina
ili iskra

Da više bi saznala
što sporije mora izgarati želja
tragove obasjanim držati što duže

I opet malo rečenoga,
jer sjenama se obeshrabruje ćutanje crnila,
pali se šibica nad klancem
- taj govor nije lak

RIJEČI

Kada su odvrćale od nauma
neslušane
bile su stvarne

odlazivši postajale bi priče
slijetale kao sjeta

Sve mogu,
čak uspraviti leđa
zasjati u očima
mogu zasljepjeti

Uzrujano zuje, promjenjive i vječne
kao vijesti
samo jednom tačne

BITNOST STAVA

Jeste,
sve plića je rijeka razgovora;
čak i kad naiđe na hladni razlog, krv
- sve tiši pred razumom
taj je slap

Ipak, sa dna pijesak
pronađu u brdima

To sjećanju izbjegli
nerečenih riječi grad
otpuhne naoblaku
da ugleda zvjezdani putokaz

I ko se sebe ne boji
malo zna

KRUG GRADA

Kretnje su zbunjene lakoćom dodira;
sreću se oprezno kao sjene mačaka.

To je korak plamena koji nekad zvaše;
uzdasima su, misli željne,
izdigle snoviđenje do samoće.

Noć rasanjuje prisjećanjem
podiže radost dana palih;
crnilo tragova
fijuče po ravnodušnosti.

Očima se ipak šire sve bistrije sumnje u život koji
ima u jednom danu proći

CAFFE

Pristaje tuga uz muziku sklad tražeći u sretanju sa sjećanjem.

Odlazi se negdje drugo.

Unutar zidova svijet je koji doslijedan traži san.

Odavde do početka jedna je posivjela nit, nešto što niko ponoviti ne želi; iako ćutimo jedni drugima bježeći od čežnje, ipak ponire se u sve dublji ton.

Prateći tu stazu, odbija se kako sve teže postaje, iako je bilo davno, ono čega više zbilja nema.

SREĆE IMA

Onaj je sretan koga nađe svrha
san razumljivi
što upravlja dajući dio tajne
kako srce umiriti
izvršiti čin

Sreće ima, ali zna li
čekić
gdje odlazi odjek
zauvijek

udari on, katkad sam
pa zastane u čekanju
i život sav

HRABROST

Treba hrabrost, tvorac, da ugleda prazninu što
otvori je pitanjima, djelo

i treba mu moć da ne slaže ih ka nebu.

Hrabrost je biti moćan i reći ne mogu vidjeti,
onima što neće vjerovati.

Kamen pada, ili je pao; dolazi kući prestrašen pas.
Hrabrost je znanje koje nosi znanje.

KA SREĆI

To žudnja tone jezikom niskim
svakih dana
u takvo jutro ona nebu
svoju molbu sroči,
zamisli obrvi blizu
tačku zvijezde jutarnje:

plakala bi, kad bi mogla, i ti,
biti ja,
moje znanje!

Tužan biti mora
i usamljen
ko sreću zna
onu koju želi ponoviti

OVAKO ZNAM

Rekoh sebi: po ovoj noći u kojoj nisi ni tren tražiš
blještavu pticu.

I zamalo ne nazvah strogost svoju istinom.

Ovako znam
zašto sam
traži drugoga

LJUBAV

Ispod vrata
kad vjetar odškrine mrak
sjeti ga na žudnju

on miruje, čeka
boji se sebe

ne zna
kako bi razumio osjećaj svoj
on neprijatelj
svakog svjetla

PRAŠINA

Prašina
stiže pred vrata
prelazi prag
nezaustavljivo raste
kao prošlost

Tiho postoji neprestano radi ne tiču je se zapravo
razlike - misli jedno, osjeća jedno

Ima sreće u toj tuzi kruženja predsoobljem
podrumom tavanom sobom dok otpada od stvari na
putu ka suncu

osim ravnodušnosti
trajanja

ZAKLONJEN MIŠLJENJEM

ZAKLONJEN MIŠLJENJEM

Ogrnut mišljenjem odjecima u susret idući dnom
kanjona samo uzdah poznati vraćao se kao brat
nevoljnik moga osmijeha

Besputim trnjem koljena teških pod nebom niskim
istezah vrat: čekao sam rušice zrelost
ili vjetar darove kao zadnju kišu

Sve dalji uzdasima primičem se odjecima:
strpljenjem plaših čekanje zaklonjen za mišljenje

nema te noći koja došapnuti neće slutnju što ne
može sama; kad razilaziti stane se zanos sna prkos
nastavlja biti vir koji guta razmak među željama.

NAPUŠTENOM CESTOM

Još kada sam se prvi put sklonio sa ljetnog mravinjaka obale znajući tome neizrecivi razlog, postadoh nevidljiv i nikad vaše sam;

napuštenom cestom lutam i ne moram zamišljati kako sam negdje gdje nisam jer ne mogu znati gdje jesam - potpuno zbunjujuća biti mora stvarnost kako se ne bi lako nalazile sličnosti.

Iza zavjese znani su glasovi vodili misli koje kušale su želje; javljahu se kao čežnja ili nada, načas sjevajući iza grebena: "Želje teže biti znaju i od gradova, a ne boje ih se oni što ispustiše ljubav hvatajući se za zmijin rep".

Otud plač rasanaka. Drukčije biti i ne može; Nema riječi dok slijedeća prošlost razdanjuje mnoge puteve. I koliko sam upoznao ljudi!? Nijednog. Zagrljaje prekidala svjetlost - ispod stolica bi pogled nalazio mračno mjesto i tamo staru prašinu od koje svrbi čelo.

Bez krila koje gromove zove, tužnim ovim crtam krug iznad cilja kojeg nema - niotkuda i jeste došao san u kom napuštam bučni autobus i stajem na cestu koja križa se sa onim što je bilo.

Mirujem. Mirujem gledajući u drugima koji prolaze svoju oholost i iza te pustoši lažan mir koji mora ići dalje.

VRIJEME

Sve su uža postajala vrata kako smanjivao se nepoznat broj preostalih žutih listova stabla kojeg zatresao je uzdah za željenom slikom sve ljepšom.

Već sam nekoliko puta gledao kako nestaju uspomene očekujući konačnu istinu u dimu tihom prahu u daljini koja začudo radovaše srce iako se pogled mračio.

Sjećam se samo ove ljubavi. Samo je ovaj put onaj kojem se vraćah prinoseći kajanje nepotrebno veliko - umanjeno zahtjevom pamćenja da drži ono bitno.

Sve duža je rečenica kojom objašnjavam kako sam sretan - vlastitu nesigurnost pravdam nedoumicom onih što ne bi razumjeli koliko je sreća neobjašnjiva nedostižna teška.

Prolazi li vrijeme? Zamislih se gledajući more kojemu jesam jedan i koje mi jeste jedno; ravnodušni valovi isti su mu svakom koji broji njegova srca.

TRAŽENJE

Željah znati šta je to što želim.
Tražio sam istinu o onom što sam tražio.
Za čim žudjeh ostavljajući misli
raskršćima tražile me same.

Mislio sam dovoljno je biti drukčije neznanje;
ne slušajući kišu
koja uvijek
pada opet

NEVINOST

Od noći usnio si pobjeći vukući za sobom nesanice;
obazireš se žureći ulicama zagušenim sjenama,
ramenima sliježeš lažući o sebi nevideća lica i
govoriš strahote načinom kojim se izvodi tuga;
nisi smio uljepšavati te prizore, nisko je koliko
ljepota moćna bude u noćima stvarnim - taj zid
samo širi se ko uplašen pogled;
i sada pronalazim lice tvoje u svome odrazu,
svako je oprezan sa takvim prijateljem.

Otpočetka nismo pronalazili mogućnosti, izašli smo
na put kojeg dotad bilo nije, bili smo odmah
slobodni podražavajući tek postojanje
budili se umorni od hodanja, budni nestajali.

Skupa smo zbog razgovora. Nismo ni tražili
objašnjenja vatre zraka vode; zamišljali smo misli i
one nas.

Ništa ne postoji, dižemo ruku koje nema
pozdravljajući samu ideju zajedničku sliku čujemo li
tlo koje zove ili dovoljno je to što šume upravo
bujaju ipak prebrzo

mašti koja ne smije pozdrav dati, nahrupiće voda,
za nju strahujemo da je konačna istina bolna kao
život koji uporno ne da nam snage

da je ugledamo

NJENA SJENA

Kao sunce bila je, usvima se čula;
imala je šapat kojim sada svaka rijeka roni;
razdala i lice svima,
zato je se sjećam

Ne postoji.
Toliki putnici pute ne bi pleli
ne bi iščekivale spas dana strijepnje
da je ima
i ne upire to ona prstom nije ona ta koja ispred sebe
gleda ne čini se njoj kako nebo se žari kad silazi
dan
nje nema

obećavao sam paliti joj zvijezde putem
biti to što ona daje, molila me
ne čekaj me, ne želiš biti taj.

I nisam je nijednom vidio.
Ni onda kad sam znao da me gleda.

LICE

Moraću naposljetku odustati od uloge onoga koji
odlučuje ko u kojem trenu smije se pred ogledalom
ili zamišljen u mraku traži stepenište,
jer ne vjerujem
dnevnim prilikama koje ćutke mračnu svoju kriju laž,
niti mislim kako veća sam istina zbog tog što ne vidi
se da držim lanac, iako ne dozivam psa.

ODLUKA

Prkositi nisam mogao zamišljenim pred poznatim
dok nepokornom istinom zastrašeni vjetri sjene
svoje ostavljaše u plamenu

A gorjelo je što i ne gasi se:
uzaludnost misli nada vjerovanja

Ostati mogao ipak nisam u takvom jutru
- naslonjen
na zastali pogled
u bistrini.

ŽBUNJE

Teško više mogu gledati tužne ruke
kako zbunjujuće figure izvode iza mutnog stakla
- na toj slici raduje me grm raširenih grana.

Uviđajući kako pogledom odredih način
postojanja, dozivam sebe koji sam bio:
isto se i sada bojim shvaćanja u kojem bih poredio
se sa tugom, oh, isuviše nalik.

Ne izlazim iz grmlja.
Mjenjam pogled samo u ovisnosti o tome
jesam li u grmlju, ili grmove volim.

PRAZNA CESTA

TO

Ime nema. Ni na jedan od naziva, ne javlja se.

I odlazeći i ostavljeni imaju podjednaku nelagodu nedostajanja. Toga. Pa nekad osjete: tu je.

A To i ne ide nigdje. Tu je i kad nije tu; praznina koju ostavi identična je prisustvu - ruga se.

To se može imati, a može se i nemati To. Kako je bez Toga, znaju oni što dozivaju. I oni što o Tome čute.

I u tonove loše pjesme zavuče se i pjeva. Uđe u prijatelja, pa gleda. A ne vidiš ga. Ni kad ga ima, nema ga. Gdje je?

Ovdje. To piše kako je To napisalo sve o Tome.

Svi traže.

To, ili one koji traže To.

Neki ipak, ne; zbog njih i postoji To - kada bi svi tražili, Toga ne bi ni bilo.

Oni što su se vratili sebi, vratili su se Tome. Ostali popunjavaju neprisustvo.

Lako je vratiti se Tome; i To se želi vratiti sebi, raste kada sretno sopstvenu prazninu - zato se misli da praznina nije prazna.

Zašto vratiti se Tome, kada je To svugdje, ne znamo.

Zna To.

HODANJE

1.

Nije početak jutro, svitanje je slučajno. Svačiji je suton, sama noć. Dan razdanjuje ulicu neprimjetan.

Pred mrakom povlači se od prozora i zatvaraju se grilje blijedozelenkaste boje.

Nema neba, nema zvijezda. Ni Mjeseca.

Samo ulica. Hodanje, hodanje i sjedenje. Sebe samu zaglušuje buka; lijepa lica nijema su.

Treperi ulica. Susreću pogledi iščekivanje. Mašta zastaje pa srca se raduju što svemu vjeruju.

Nastaviće nada gdje stala je mašta; čekaće sutra provlačeći snima horizonte livada, vrhove brda.

A čekanja nema, bez početka je sutra.

2.

Prošao je opet dan. Nije pronađen Mjesec.
Zajedno su lica sa osmjesima. U dražesnim
pogledima tuga još duboka. I sama.

Dan izmiče. Kristalno jasna noć svoje provlači niti i
plete mrežu u koju hvataju se ribe.

Djeca žive. Možda jednom i postaće riba,
a dotad...slušaš tuđu priču kao svoju istinu i postaje
bliže sve. Nigdje ne idu, sve ionako prolazi. Noć tihu, i
kroz buku, primjećuju i čuju.

Riba ne biti, ili biti sam vuk?

Sve bistriji je mrak.

Hrabrost hodanju, hrabrosti sloboda.

Vrh brda i dolina, samoća i mreža.

3.

Samoća nije biti sam. Svoja dva života ima sve.

Nad horizontom crna tačka; ne razmišlja o ptici i kruži, ptica. I perje i kljun izmišljahu dokoni - ni let ne postoji. Samo hodanje.

Stvarnost je ono što se ne događa.

Kroz krivce provlači se pogled želeći zgarište ugasiti suzom. Sam, drugu ljubav zna; na kraju te ulice je odsjaj - izvor vide dvojica, koji su jedan, sam. Ljubav sama prestrašena je. Nerazumna, poznaje svjetlo - poznati mora i odsjaj.

Beskraj je krug, sam kao život. Kao hodanje.

Suzom je samoća ispratila kraj ka nebrojenim počecima. I krivcima.

I suzama.

4.

Sunce strpljivo sja. Suši i prži, iskrivljuje i topi. U tremolo hlape zvuci. Olakšanje večer donosi. I korake.

Nečujna je i nejasna. Sama. Ne želi to. Možda osjetit će razočaranje odlazeći, sada još se nada. A slama je mio vjetar. Samo sebe ima i želje, vodu i vatru. Zlu daleka napustila je vrijeme. Njeno lice nije njeno - igra varku bujna duša.

I nema je, otišla je! Vratit će se?

Ljubav je ovdje strah - ne vole neporaženi.

Vratio se dječak što pred vjetrom ode.

Više suza nema. Koliko isteklo je bajki? Nisu više dječje, te oči; bajke već su bile.

Ni tamnoplavi bicikl škripom svojom ne javlja se više. Sjećanje otplovili je licem, otišlo Moru.

Dječak ostao je dječak, naivno spava i mirno vjeruje: budnima spas donosi san. Vjeruje, ne očima svojim, ni ušima - vjeruje svemu. I ne zna. Dlan nježnosti i opet je dijete. Bez plača. Odlučio je odoljevati vjetru. Promatra rijeku u kojoj plivaju ribe: možda ode u bajku?

Ne treba snaga pobijediti slabost. U bajku!

Slabost se prepušta snazi prinoseći ljubav.

U bajku!

I dječak koji više to nije, odlazi u bajku da bi opet mogao to biti. Ne postoji kraj.

DOGAĐAJ

I riječi se učvrstiše.

Nečujnim je šumom ponovljivost bijelo rastvorila u bezbojno.

Oštrina jave potopila je san pa je stvarnost hajduk, zimuje kod jataka, a ljeti u planinama samuje ko zlo.

Slobodno je reći: hrast.

Može se reći i brdo.

A da ne čuje se kako je brdo usnilo hrast, pa svi to vidješe i povjerovaše skupa sa hrastom, koji potom zasanja onog što ga ugleda, te on progleda i povjeruje brdu po čijoj travi oprezno krenu i pod hrastom skloni se od kiše.

Iako je mišljenje samo vrijeme koje noću hoda, a danju sjeća se stranputica, nesretan biti mora ko priziva nepostojeće u trenu koji obasipa rumenilom darova.

SAN SRCA

Srca se boje. Sebe.

Bučna ljulja ih muzika, zaspáće.

Ništa s razgovorom nemaju, osim sna; ni ruke ne traže kad je srce budno.

Boji se svaka riječ mosta preko kog je prešla, hučalo je dok je polijetala - iz toga postade, svaka.

Više se u taj strah ne sumnja, niti se zaboravlja.
Zna riječ svaka šta je smrt; razumije i uzdahe, riječi druge, koje ćute. Njima predaju svoju sjenu, i sebe.

I onda leti ptica koja je odletjela. Noć raspiri misli pa osvijetli strah šumu. Uzletjela sa mosta ljubav zauvijek leti. Iznad vodopada.

Srca se sreću. U srcima. I boje se srca, zato i sreću se. Sebe voli svaka težnja, svaki znak; govori da života bi bilo, želi sreću. Išta. Mrvu.

I onda san tišinu budi uspavljujući strah.
Da bi srce vidjelo.

PRAZNA CESTA

1.

Mirno u danima sudjeluj
o sebi ćuti dok provlačiš se
grmljem plitkim
grumenu što ni suze ne da
jer nema
ne može imati kraja
cesta koju prosjekoše čežnje
ne završava put
povratka nema

Vjeruj da ima, a ne da nema, Zemlje i Neba.
Misli da ne može, a ne da može, izgorjeti opet Grad.

2.

Tamo gdje nismo stižemo pogledom;
možemo biti oni što upravo su došli.

Nismo još ugasili želju
zatražili nemoguće;
gledamo preko ograde
u svjetlo

Rijeke moraju ići
one razumijeti ne mogu uspinjanje plamena
ni krošnje otežale riječima
koje neprestano beremo i plijemo koštice

3.

Ljubomorni krovovi narasti žele
ili otići
noći tiho snuju dane
ispod razloga nerazgovjetan korijen
traže svjetla njegova vlati, njegovo lišće
traži sebe

Vode huče duboko kao misli skrite ispod dana loših.
Izdaleka prodiru vjetri
oni su poput istine kad zbunjuju rušeći putokaze
i kada plaše
rastjerujući mračna stada iz dimnjaka

Ne budi se usnulo već dolazi novo
tako raste planina vremena;
podnožjem djeca stare pronalaze dane,
penju ih uprkos vjetru,
prerastajući hlad krošanja ipak silaze
pognuti i ljuti

4.

Zli panj iz nas vidi samo prkos stabala,
vidi strah
sjeća se samo onoga što nije mogao oprostiti
gleda niz put u grmlje na zavoju
čeka
sa odrazom brda u očima

Postoji sreća i postoji istina.
Osluškuje stijenje odlaze vrapci
zalaze za grmlje pa ostaje nasamo
kamenje sa svojim ćutanjem

5.
Ćutljive vode govora
odjekuju ispod uŹarene vrleti.
Nebo plavi se, Źuti liŹće
pod krovovima strpljen ĉeka
vjeran strah

Istina kruŹi, traŹi sebi sreću
vrijeme vraća se umorno od brda
praŹnjavo od puta

6.
I nema nade: istisnuti treba je iz grabova ugarka
ĉuvati u dŹepu i ne prati ruke mjesec dana

Zvonjava srca budi samo strah
koji stajao bi usred Źume liŹen postojanja

7.
Naići ĉe cestom pustom predskazanje.
Mora biti barem jedan blistav znak,
treba ravnoteŹe,
jer zaspje radije svako
nego gloŹi se
sa sumnjom ratobornom

IDEJA

Sve dok nisu umrtvjeli je, pružala se i gdje nije bilo lako proći; bila je svugdje.

Danas je se ne sjećaju unučad.

Ostala je hladnoća na svim mjestima sa kojih morala je otići, postalo je svejedno je li ili nije, ovdje ili nigdje - odvukla svoj je korijen kao rep - vjerovatno više ni ne stanuje; luta.

Ne može se biti bivši neko, samo drugi neko; moguće se rasti sa sobom - to je zadnje što mogla nas je naučiti bezvrijedna i dosadna, brbljiva i pusta

Otežalu od vjere nemoćnih, stvarnu, morali su otjerati, izbaciti.

Imala je carstvo kada imala je ruke, imala je napadače kada imala je krila.

EPILOG

Slušali smo
izdaleka čekić sudbine
dovršavao je ne-našu pobjedu

Želeći ruke slobodne
puštali smo se maticom
kao lišće
lakih tjela
prozirni

Strpljive smo vrbe
što vrebaju
priliku za let

pod naoblakom
pogrešnom muzikom
nespretnim riječima

ispod neba koje putuje
na zemlji
koja stoji.

kišobran

wetfield 2002-2005
autor: dragan babić pečko